

M
U
L
T

Kunstnersammenslutningen MULT

25 ÅR (1971-1996)

*FORSIDE: JEFF IBBO
MALERI: OLIE PÅ LÆRRED
TITEL: MULTS GENERALFORSAMLING 1995
TEKST AF CARSTEN RÜTTING SCHWEITZ
LAYOUT: BO WINDING
TRYK: TORBEN JANBO
NEXØ FORLAG, 1996
ISBN 87-88160-25-4*

Der var engang en anmelder der skrev om Mult, at vi hørte til i anden division. Til ham kan vi kun sige:

Det er trods alt bedre at være nummer ét i anden, end at ligge sidst i første. For så længe man er på vej op, er der håb forude, og man føler sig ovenpå. Går det den anden vej, er det straks sværere at bevare håbet.

Grete Borch Jacobsen

Allan Karms

Kirsten Ortwed

Naja Salto

Carsten Rütting Schweitz

Heinrich Rütting Schweitz

Max Seidenfaden

De indbydes til fernisering på Charlottenborg den 11. maj 1972 kl. 14-17.

Udstillingen er åben fra 12. maj til 24. maj kl. 10-17.

Jan Kiowsky foran et fælles MULTmaleri, 1983.

MULT SER DAGENS LYS

I November 1971 samledes syv billedkunstnere, med det formål at starte en sammenslutning. På mødet var der delte meninger om hvad man skulle kalde den, og om en ny gruppe i det hele taget havde overlevelses mulighed, der fandtes jo en masse i forvejen, derfor besluttede vi, at første udstilling skulle være en prøve, gik det godt, kunne vi altid finde et passende navn. Men dette var den egentlige grundpille til MULT.

MULT PÅ CHARLOTTENBORG

Første udstilling blev i Maj 1972 på Charlottenborg, med Grethe Borch Jacobsen, Allan Karms, Kirsten Ortved, Naja Salto, Carsten og Heinrich Rütting Schweitz samt Max Seidenfaden. Udstillingen gik, som det så ofte går, når forholdsvis "ukendte" udstiller, næsten i tavshed, lige bortset fra, at Søllerød kommunes kunstkonsulent Kjeld Lund så udstillingen og inviterede alle på nær en, til hvad man kaldte Holtes "Kunstsommer". Her blev omtalen større, måske nok på grund af, at der var flere kendte navne med. Kirsten Kjær, Kamma Hedin, Børge Jørgensen, Karen Magrethe Bindesbøll, Knud Nellemose, Birger Brøndum, Theis Hedin, og mange flere, i det hele taget et pænt selskab, for en nystartet gruppe.

Men også en anden havde lagt mærke til os. Inspektøren for udstillingsaktiviteterne på Diekirch museum i Luxembourg, mente at vi levede op til museets standard, og inviterede os til at udstille der i juni 1972, med alt betalt. På den udstilling var alle syv med, samt et nyt medlem, tegneren Kaare Djuraas. Her fangede vi både avisernes og fjernsynets interesse, hvilket naturligvis satte forventningerne i vejret, måske lidt

for højt? Da vi kom hjem fra Luxembourg, havde Max Seidenfaden haft et møde med skibschefen Max C. Grahudin fra Hotelskibet St. Lawrence der på det tidspunkt lå til kaj ved Kalvebod Brygge. Han var interesseret i at skabe liv ombord, og ideen med at få en gruppe kunstnere til at udstille, og måske andre til at spille og optræde tiltalte ham. Vi fik hurtigt nedsat en arbejdsgruppe til at organisere arbejdet og finde kunstnere der var villige til at samarbejde. Mange kom til, og der blev brugt knofedt fra morgen til aften. Den fjerde januar 1973, var vi klar til fernisering. Joe Banks (Purple Door), teatergruppen Turnus, Alternativ Musik, Creativ Dance Theater (USA), Vibeke Frisenette, Bendt Birkholm, Nina Leani, og Jens-Ole Malmgren var med i underholdningen.

Nogle fra den oprindelige MULT gruppe mente ikke det var noget for dem, og havde sagt fra, men nye kom til, så nu bestod vi af: Lone Køie, Lereng Wilmont, Knud Bøjer, Ulla Frellsen, Stig Weye Hansen, Flemming Rodian, Gunnar Bay Nielsen, Mardow (USA), og de tilovers blevne Carsten og Heinrich Rütting Schweitz, Kaare Djuraas og Max Seidenfaden. Der var liv og glade dage ombord, men selv om vi var lovet mindst fire år, blev glæden kun kort. Knap tre måneder senere måtte vi pakke sammen og kigge os om efter nye græsgange. St. Lawrence skulle bruges til andet formål, og det blev så enden på den Flydende, som vi kaldte udstillingen på det tidspunkt. Endnu engang kom Keld Lund fra Søllerød kommune os til hjælp. Det blev til "Kunsthøst 73" på Søllerød Rådhus, og over hele Holte by. Med tre ugers aktiviteter, hvor vi udover at lære hinanden at kende, også måtte indse hvor svært sådan et samarbejde kunne være. Samtidig blev nogle fra gruppen inviteret til Maribo og udstille, hvor de sideløbende skulle holde foredrag for et indbudt publikum, så som enhver kan forstå, var det en travl tid. Men vi havde stadig ikke fundet et navn til gruppen, Den Flydende kunne jo ikke bruges længere, nu hvor vi ikke flød mere, så vi indkaldte dem der var interesseret i et tættere samarbejde til et møde, der blev holdt hos Lone Køie, der på det tidspunkt havde bedst plads. Vi kom frem til navnet MULT, efter en længere diskussion og slåen op i bøger. Da vi gik ud fra at skulle fortsætte med både billedkunst, musik og teater ville forkortelsen af Multilateral=mangesidig

være passende. Det klingede måske ikke så kunstnerisk, men svarede godt til gruppens sammensætning.

Der blev også forfattet vedtægter, som mest pegede på det sociale, kammeratskab og det at flere kunstarter udstillede sammen, og derigennem gav hinanden inspiration. Men en anden vigtig ting vi fik tilføjet, var sammensætningen af gæster. Her var alle enige om, at vi først og fremmest skulle invitere kunstnere fra de socialistiske lande, så de fik mulighed til at vise deres arbejder frem, for et vestligt publikum. Det viste sig at blive en stor succes, ikke mindst for os, der på den måde fik en masse udstillinger i de lande gæsterne kom fra. Det førte selvfølgelig også med sig, at vi fik ry, for at være en kommunistisk gruppe, hvilket muligvis var en af grundene til at de store aviser var meget mådeholdende med at skrive om os (kun et gæt). Men sådan forholdt det sig ikke; kun få af Mults medlemmer var kommunister, hvilket jo også var tilfældet i alle de andre grupper, men der gik man måske mere stille med dørene? Mødet endte med nedsættelse af en bestyrelse, her valgtes Carsten Rütting Schweitz til formand, Lone Køie som sekretær og hendes mand Jack til kasserer, selv om han ikke var kunstner, men havde forstand på penge.

Atter var heldet med os; Få dage efter mødet blev vi ringet op af inspektør J. Hagemann på Charlottenborg, der spurgte om vi ville have midterlokalerne derinde, da han havde fået et afbud. Det tog vi selvfølgelig imod med kyshånd, selv om vi ikke havde mange uger til at forberede os i.

Alle fra udstillingen i Holte deltog, desuden fik vi inviteret den polske maler Zula Strzelecka, for underholdningen stod: Vibeke Frisinette, Bent Birkholm (Guitar og sang), Creative Dance Theatre og Alternativ musik. Som sidste gang på Charlottenborg gik det stille af i pressen, men publikum manglede der ikke. Umiddelbart efter udstillingen fik vi en henvendelse fra den Polske Ambassade, der ønskede at invitere os til Polen. Men da stedet hvor udstillingen skulle afholdes (Gdansk) ikke var stor nok til hele MULT måtte vi trække lod. De heldige blev, Carsten og Heinrich Rütting Schweitz, Ulla Frellsen og Kaare Djuraas der skulle repræsentere gruppen dernede.

Til denne udstilling knytter der sig en meget "morsom" historie. Da udstillingen allerede skulle afholdes i December 73, og malerierne helst være i Gdansk ca. fjorten dage før, var der travlhed. Vi fik pakket det hele i kasser, med stor hjælp fra Vagtmester Janssen på Charlottenborg, og aftalt med DSB, at de ordnede forsendelsen. Vi åndede lettet op da fragtmanden hentede kasserne, der var god tid, en hel måned til ferniseringen. Aftalen var, at alle fire kom ned til udstillingen og helst et par dage før, hvis der skulle være noget at rette ved ophængningen. Indkvartering og bospisning var der også taget højde for, alle kunne bo hos Zula Strzelecka som tak for den måde vi havde behandlet hende på i København. Tre dage før afrejsen modtog vi et express telegram, hvori der stod, at man endnu ikke havde modtaget malerierne. Man beroligede os fra DSBs side med, at kasserne forlængst var afsendt, og sikkert stod på en eller anden banegård i Polen, for efter deres erfaring, var det ikke den bedste orden, der herskede dernede. Vi sendte et telegram og fortalte at kasserne var i Polen. Turen derned var noget af en oplevelse, snestorm over Østersøen, og 1-2m. sne på de polske landeveje. En gang måtte vi hjælpe en polsk bilist der var kørt i grøften, og en halv time senere endte vi selv i en. Men vi ankom nogenlunde sikkert til Sopot hvor vi skulle bo, men det var midt om natten og buldrende mørkt. Da det var 15 graders frost og stadig sneede, kunne vi ikke blive i bilen til næste morgen, så der var kun et at gøre, vi måtte vække vores værtsfolk, så vi kunne komme indenfor i varmen. I samme øjeblik vi trykkede på dørklokken blev alt lys tændt i huset, og Zula hev os bogstaveligt indenfor. I stuen stod et vel-dækket bord og mindst tyve gæster sad rundt om, det var kunstner kollegaer hun havde inviteret til at modtage os. Vodka og øl kom på bordet, og festen kunne begynde, der iøvrigt varede til langt ud på formiddagen. Inden vi krøb til køjs, blev vi spurgt om vi havde malerierne i bilen? Det måtte vi indrømme ikke var tilfældet, men vi kunne fremvise fragtpapirer på, at de var sendt fra Danmark for en måned siden. Så fulgte et par nervepirrende dage. Samtlige banegårde, havne og luft-havne blev ringet op, men uden resultat.

Kasserne var væk, og vi havde kun fragtpapirerne at udstille. Nu var gode råd dyre. 200 mennesker var inviteret. ligefra borgmester til

Keld Bech Christensen, Maleri, 1991

Fra udstillingen i Köpenick, Tyskland, 1994. Jan Kiowsky, Carsten og Barbara Rütting Schweitz og Marlies Schlegel.

menigmand, Vodkaen til ferniseringen indkøbt, og pindemadderne bestilt og betalt. Blandt de indbudte gæster så vi, at der var en fra den Polske Ambassade i København, der tilfældigt var hjemme på juleorlov, vi havde mødt ham før på Mults udstilling på Charlottenborg, og vidste at han talte godt dansk. Vi fik fat i ham og forelagde vores dilemma. Han fik ideen med Kejserens nye klæder, af H.C. Andersen, alle hans eventyr var for længst oversat til polsk, så enhver kendte dem. Og der- ved blev det. Ferniseringen oprandt, en lang bar var opstillet i forhallen, og alle blev kraftigt opfordret til at tage godt fra sig af de våde varer, inden dørene blev slået op til udstillingen. Det må siges til alles ros, at de fulgte opfordringen til punkt og prikke. Inde på selve udstillingen var det eneste på væggene fragtpapirerne, som bevis på at malerierne var sendt fra Danmark. Midt i lokalet havde vi anbragt en høj kasse hvorpå Carsten Rütting Schweitz stod og fortalte eventyret om Kejserens nye klæder, og ved siden af på en mindre stod den polske ambassade sekre- tær og oversatte. Publikum tog det fantastisk, ikke en sur mine, og bor- gmesteren sluttede forestillingen af med store ord om, at det havde været den mest interessante udstilling han nogensinde havde været til. Og så fortsatte festen, til der ikke var mere Vodka. Ved hjemkomsten henvendte vi os til DSB, der var urokkelige, og pålagde de polske jern- baner hele skylden. Men ved hjælp fra BKF's (Billedkunstnernes Forbund) advokat, og et sagsanlæg på 80,000 kr. kom der gang i sager- ne. To dage senere fandt man kasserne i Gedser. Der kom en stor und- skyldning fra DSB, og samtidig lovning på gratis fragt til og fra Polen, og gratis rejse til dem fra MULT der ønskede at tage ned og overvære den næste fernisering. Udstillingen, denne gang uden eventyr, fandt sted i februar 1974, med stor pressedækning og besøgstal, til stor glæ- de for både arrangører og os.

I 1974 udstillede MULT atter på Charlottenborg, med den samme underholdning og billedkunstnere som sidste gang. Men som sædvan- lig endte det i tavshed fra pressens side. Om grunden var, at vi var for uprøvede så ingen turde tage stilling, måske for dårlige, eller ikke gode nok til at gøre reklame for os selv, eller som før nævnt for politiske, ja det må stå hen i det uvisse.

Tommy Willumsen, 1980

Meget i Mult

Mult, Charlottenborg gratis adgang åben til 16.4.79.

MULT-sammenslutningen består af 16 malere, tekstilkunstnere og billedhuggere. Den har en kerne af folk med næsten samme billedopfattelse, hvorved den engagerer stærkere end sammenslutninger bygget på de økonomiske fordele ved at være mange. Oven i købet må man gå på opdagelse i Mult. En sær fantasiverden af originalitet, hvor det maleriske aldrig svigtes. Denne verden har mange indfaldsvinkler fra Jeff Ibbos' mildest talt ustyrlige tallerken-mennesker (hvor en af titlerne *programmeret hallucination* meget godt giver stemningen) og Carsten Rütting Schweitz' klartformede, klartlysende skikkelsessymboler til Stig Weie Hansens sprællemænd i deres ret drilske dialog med religion og Ulla Frellsens verden af eventyr. I et billede som *Hvorhen* synes hun at nå et højdepunkt i samlet kolorit-komposition.

En fantasiverden, dog mindre underfundig, præsenteres vi også for af de øvrige. De kan tangere det mondæne, når f.eks. Bjarne Jehn lader sine selvlysende objekter stå på

blanksort baggrund eller når Jan Kiowsky tenderer mod vedtagen psykoanalyse symbolik. Mere organisk er da Alfred H. Lilliendahl med tung kolorit på grove hessianstykker, Heinrich Rütting Schweitz' hidsige penselstrøj og Henning Visholm med sine Symbol-processioner i en udtyndet farve.

Et par Kaare Djuraas og Zula Strzelecka er i deres ubetingede dygtighed svære at få greb om. Den første, fordi hans grafiske skrift ligesom vil noget andet end hænge på væggen, og den anden — med en lang række fantasilandskaber — fordi det ligesom ikke hører til god tone at male med så uforskammet smuk farve. Det er næsten japansk i sin omhu og den rødorange komposition glemmes ikke let.

Lidt for sig står Lisa Jacobsen med behandlede, næsten klassiske foto-torsoer og en tredelt skulptur-foto opstilling, og Harald Jacobsen med sine rene og beherskede farveflader. Og meget for sig selv står den glimrende, naturalistisk arbejdende billedhugger Ove Bang Jørgensen. Hans portrætbuster har form og meger menneskelig varme.

Allan Friderici

Land og Folk, 1979

I 1975 kom der lidt mere gang i omtalerne, om det så skyldtes at vi fik tildelt 3000,- kr. fra tipsmidlerne og derfor var mere accepterede, vides ikke, men BT fremhævede flere af deltagerne, bl.a. Carsten Rütting Schweitz, Stig Weye Hansen, fotografen Stuart Fox, forfatteren Bendt Birkholm, den polske maler Zula Strelecka, "Creative Dance Theatre" samt et flot foto af Visse Alstrup. Men der indsneg sig en fejl i artiklen, der stod at vi udstillede på Charlottenborg for anden gang, men det beviser jo også, at de helt har overset os de andre gange. På grund af vores udstilling i Polen og invitation af en polsk maler, hele to gange, blev vi inviteret til cocktail party på den polske ambassade, hvor æresgæsten var den danske kulturminister Niels Mathiassen, den fest kan der skrives meget om, men man var så forudseende på ambassaden, at der var bestilt Taxaer til at køre gæsterne hjem efter festen. Vi danskere er jo ikke opdraget til at drikke Vodka, godt set fra ambassadens side.

1976 forlod nogle MULT, men andre kom til. Martin Benzon, Niels Wanberg, Flemming Born, Ulla Strand, Birte Bo, Lisa Jacobsen, Jazz gruppen "Patchwork", FM 16 big band, og visesangeren Vibeke Frissholte akkompagneret af Steffen Kramp, og tilbage igen teatergruppen "Turnus" med stykket "Hærværk" der handlede om hærværk mod fremmedarbejdere, vold, rodløse mennesker i en fremmedgjort verden, det var en dissektion af et døende samfund. Og selv om aviserne skrev ! "godt at det kun var en drøm, " for sådan er fremskridtens Danmark ikke. Så må man sige i dag 20 år efter, at Jørn Leslie Faurschou, Lise Kamp Dahlerup og Søren Iversen desværre havde set rigtigt. Men også "MULTs" udstilling havde æren af at komme i BT, Weekendavisen og flere omegnsblade. Men også andre steder var man igang i 1976. under overskriften "Blikkenslagerens kunstekspériment", havde Poul Lindegaard samlet 16 malere og billedhuggere på sit værksted i Gladsaxe. Eksperimentet gik ud på at kunstnere og håndværkere gik sammen og udførte hvert sit håndværk under samme tag. Det endte med et helt lille moderne museum. Blandt de 16 var der også et par Multer, og ved Poul Lindegaards hjælp, blev der lavet et samarbejde, så blandt andet Alfred H. Lilliendahl, Keld Bech Christensen og Hardy Jacobsen begyndte at udstille med Mult. Poul Lindegaards lille museum bestod i nogle år, men da bygningen en dag skulle væk, måtte han

se sig om efter et passende sted til samlingen. Den endte på Gladsaxe Hovedbibliotek, hvor den stadig kan ses.

På Charlottenborg i 1977, dukker der atter nye ansigter op, 2 polske gæster, surrealisten Melo Zap og grafikerens Jan Fabrich, Lotte Dandanell, Jeff Ibbo, og fra blikkenslagerværkstedet, Alfred H. Lilliendahl, Keld Bech Christense Hardy Jacobsen og Jørgen Larsen. Nu havde Kristeligt Dagblad og Land og Folk også fået øjnene op for Mults eksistens, med ikke så dårlige anmeldelser endda, men tipsmidlerne var det sket med for denne gang. Det år deltog flere af Multerne på bl.a. Høstudstillingen og "Arbejdskamp og kunst".

På Charlottenborg i 1978 deltog som gæster Jan Holger Jerichau, Flemming Born, Einar Eising og Hans Chr. Ege. "Dryade teatret" opførte "Snedronningen", "Dr. Jam session" fyldte lokalerne med Jazz, til stor glæde for publikum, og på ferniseringen sang og spillede Vibeke Frisnette og Steffen Kramp. Anmeldelserne blev i år udvidet med Ekstrabladet og Politiken. Som i 73, blev vi inviteret af Keld Lund til at udstille i Holte (det grønne område) på Søllerød Rådhus, hvor Anders Tinsbo var med som gæst, ikke alle Multerne var med, da invitationen kom lidt sent, og nogle allerede havde aftaler til andre sider. Det blev til en stor publikumssucces, og vi havde ovenikøbet et godt salg, hvad vi ellers ikke var forvente med.

Udstillingen på Charlottenborg 1979, startede med en anmeldelse i Aktuelt, hvor anmelderen postulerede, at ingen af Mults udstillere nogensinde ville blive optaget på en censureret udstilling. Havde han gjort sig den ulejlighed at se nærmere efter, ville han opdage, at samtlige, nogle op til flere gange havde deltaget både på Charlottenborgs Forårs/Efterårs udstilling, KE efterår og Påskeudstillingen, men sådan er det af og til med anmeldere, men i det store og hele var anmeldelserne pæne. Gæsterne var det år Jan Kiowsky (der har været Mults kasserer siden), Anders Tinsbo, Birthe Bo, Lisa Jacobsen, Henning Visholm, Ivan Jarnwell, Harald Jacobsen, Bjarne Jehn, Ove Bang Jørgensen, og den polske maler Zula Strzelcka var atter med. Og endnu engang spillede Vibeke Frisnette og Steffen Kramp til ferniseringen.

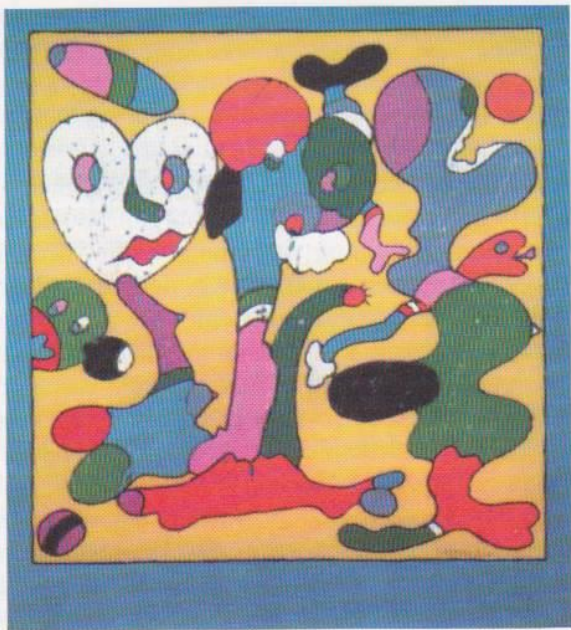
gen. For optræden og anden musik stod, "Noise Refining Compagny" med Jazz, "Tumulti - Molly"s Multimedieshow med Molly og Martin Tårup. Anders Tinsbo og Jan Kiowsky lavede en skulptur/maleri sammen. Det var også det år Stig Weye Hansen meldte sig ud, han følte sig stresset, men kom alligevel med 15 billeder i sidste øjeblik.

Kampen om Charlottenborg var i fuld gang, Staten havde overtaget bygningen, efter en hård kamp mellem Charlottenborgs faste udstillere og medlemmer, og de større grupper. Med store ord og lovning om at det, hvis staten overtog bygningen og restaurerede den for ca. 10 mill. kr., både ville blive nemmere og billigere for kunstnerne at udstille der. Det blev vedtaget med få stemmer for, og staten overtog, med det til følge, at det hverken er blevet billigere eller nemmere, snarere tværtimod, men denne historie er lang, og hører hjemme i en anden forbindelse. Vi fik en kontrakt med Charlottenborg i 1980, men skulle ikke forvente mere fremover. Det eneste vi fik ret i, var vores klage over at måtte betale 700 kr. extra for portvagt Søn og helligdage, på grund af ombygningen. Udstillingsbygningen fik tildelt 5000 kr. af staten til dækning af denne extra udgift.

1980 blev som sagt vores sidste år på Charlottenborg, men også et skelsår for gruppen. Var vi blevet på Charlottenborg, havde udviklingen sikkert gået i en anden retning, og vi kunne beholde vores image, som også navnet siger, Multilateral=mangesidig, der var pladsen og mulighederne, og der kom kunstkritikerne, nogle med god, andre med middelmådig kritik, men de kom trods alt, og gjorde opmærksom på vores eksistens. Om det så var på grund af stedet eller for vores skyld, det må Guderne vide. Det år sluttede Lasse Drejer Nielsen sig til os som medlem, og Niels Egede, Amerikaneren Hartwell Yeargans og Bodil Juul Jensen som gæster. Stig Weye Hansen var igen i år så stresset at han måtte melde fra, og til forskel fra 79, forblev han stresset. I andre lokaler på Charlottenborg udstillede kunstnersammenslutningen Rosa, Aktuelt's kunstanmelder mente at vi var så ens, at vi ligeså godt kunne slå os sammen, det tog vi som et kompliment. Da vi senere fandt et andet udstillingssted, kom Aage Leif Nielsen, Tommy Willumsen, Per Burmand og Sven Hols (alle Rosa) med som gæster.

Ian Kiowsky, Udstillingen i Norden, Tyskland 1987

Carsten Rütting Schweitz, »Kig dig i spejlet«, Acryl

MULT HOLDER FLYTTEDAG

Som tidligere nævnt var 1980 et skelsår for MULT. Vi havde en del skrivelser med Charlottenborgs nye bestyrelse, hvor vi ankede afslaget fra dem om udstilling i 1981, vi fik ingen specifik begrundelse for afslaget, men kun den besked at der ikke var plads. Vi følte os røvendt efter at Charlottenborg havde været vores faste ståsted i 8 år. Men intet hjalp, Charlottenborg var nu kun for feinsmækkere, men de havde selvfølgelig også bedre råd, da priserne ikke som lovet i de forgangne forhandlinger blev billigere, men nu betydeligt højere.

Men ikke alle slog hånden af MULT. Igen var det kunstkreds lederen i Søllerød kommune Keld Lund, der havde brug for os. Denne udstilling fik et noget besynderligt forløb. Det startede med at en af Multerne under ophængningen klappede en af Rådhusets kvindelige personale i bagdelen, helt lidenskabsløst som han selv udtrykte det bagefter. Men hun var åbenbart af en anden mening, og klagede til sin chef. Mult måtte give en uforbeholden undskyldning på vedkommendes vegne, og en flaske som plaster på såret. Selvsamme bagdelsklasker havde inviteret et par af sine "venner" med til hjælp ved ophængningen, det viste sig at være en dårlig ide, de var nemlig mere interesseret i de øller der var stillet frem til fri afbenyttelse. Da kasserne var tomme, begyndte de at lege malere, det gik ud over et par døre og vindueskarme, dette måtte Mult også undskylde, og senere bruge timer på at rengøre. Men her sluttede festen ikke. Jeff Ibbo der på det tidspunkt gjorde i det seksuelle på sine lærreder, skabte en større fuora i Søllerød. Rådhuset blev ringet ned af oprørte borgere der truede med udmeldelse af kunstkredsen, ja sågar hærværk, hvis disse ikke blev fjernet straks. Kunstkredsleder Keld Lund så sig nødsaget til at fjerne to af Jeff Ibbo's malerier, da han var bange for, at nogen ville gøre alvor af deres trusler. Og som han sagde, havde Kunstkredsen ingen økonomisk mulighed til

at klare en eventuel erstatningssag. Men alle disse handlinger gjorde ikke udstillingen mindre interessant, for publikum strømmede til.

Det års generalforsamling blev noget af en prøvelse for Mult. Flere meldte sig ud, med den begrundelse, at de ville søge over i grupper der enten udstillede på Charlottenborg eller Den Frie, og da Mult på det tidspunkt ikke havde noget fast udstillingssted, regnede de med, at den alligevel gik i opløsning. Af dem der holdt fast var, Kaare Djuraas, Lasse Drejer Nielsen, Jan Kiowsky, Alfred H. Lilliendahl, Lasse Mortensen, Carsten og Heinrich Rütting Schweitz og Tommy Willumsen. Vi besluttede at finde et sted i København, hvor vi med sikkerhed kunne komme mindst en gang om året. Det blev Helligåndshuset på Strøget der var villige til at modtage os. og give en sådan garanti. Nu var Helligåndshuset ikke just berømt for sine kunstudstillinger, men mere for messer, bogsalg og mindre møbeludstillinger, men da det som sagt lå godt lige i byens hjerte, var det en prøve værd, og kunne vi så få presse, kunstforeninger og publikum til at komme, var ingen skade sket. Helligåndshuset er i sig selv smuk, og der var rigelig plads, så vi gik igang med at finde nogle gæster til vores udstilling i 1981.

Dem vi fandt, havde ingen betænkligheder, og at udstillingen skulle være i Helligåndshuset, mente de, kun var en fordel med den beliggenhed. Det blev billedhuggeren Bodil Juul Jensen, glaskunstneren Per Lütken og maleren Torben Skov. Nu skulle vi blot finde en fra udlandet, og da alle var enige om, at det skulle være en fra et "Østland", blev maleren Bob Raskusan fra Tjekkoslaviet. Flere af os havde set ham året før, da vi var med Foreningen af Charlottenborgmalere i Pragh. Han accepterede med glæde vores invitation, så vi ansøgte den Tjekkiske ambassade om tilladelse til, at han kom til Danmark, hvilket gik glat igennem. Men da han ikke var i besiddelse af vestlig valuta, måtte Mult garantere for hans ophold, det blev heller ikke noget problem, så han gæstede os i fjorten dage. Som vi havde forventet var det så som så med anmeldelser, kun Land og Folk havde nerve nok til at anmelde os. Senere på året blev vi inviteret til at udstille på Galleri Daugaard i Holløse Mølle, her var der trods alt flere anmeldere. Bagefter gik turen til det nordlige Jylland, hvor vi udstillede på

Dronninglund Kunstcenter. Der blev vi ovenud godt modtaget, bade af presse og publikum, selv amtets kulturudvalg købte op til flere arbejdere.

I 1982 kom der mere skub i tingene, flere af Kunstnersammenslutningen "Rosas" medlemmer, som vi havde udstillet med et par år tidligere, var interesseret i at komme med som gæster, bl.a. Sven Hols, Per Burmand og Aage Leif Nielsen, de to sidste blev faste medlemmer, tre andre var også med det år, nemlig Jørgen Buch, Eskil Hauchrog og Elisabeth Tyler, også Eskil og Elisabeth blev senere medlemmer af Mult. Atter var det Land og Folk der viste os opmærksomhed, og som sædvanlig et stort besøgstal. Vores tanke med det mangesidige var lidt svært at overholde efter overflytningen til Helligåndshuset, men enkelte mindre koncerter blev det alligevel til. Dr. Jazz band, Per Bokelund og Klaus Jerndorff klassisk, Copenhagen Big Band, Barok og Renæssance orkestre gæstede os, og satte ekstra kolorit på udstillingerne.

Vi havde haft en del brevudveksling med Aalborg Kunstpavillon, og blev inviteret til at udstille der i januar 1983, her kom billedhuggeren Erik Bischoff med som ekstra gæst. Udstillingen i Aalborg blev vores gennembrud i det jyske, ja egentlig så god, at vi senere talte om det måske var her Mult hørte hjemme. Omtaler og publikum var positive, og så havde vi endda et godt salg. Men vi forblev alligevel i København, og med jævne mellemrum besøgte vi Aalborg. I april 83 var det Helligåndshuset, med nye gæster. Vi fik igen en tjekkisk kunstner med, grafikeren Daniela Havlickova, samt billedhuggeren Visse Alstrup. Denne gang fandt ud over Land og Folk, også Politiken frem til Helligåndshuset, og selv om de var knapt så positive, takker vi alligevel for, at de gad beskæftige sig med Mult. I august blev vi inviteret til "Gammelgård" i Herlev, her var Klaus Nørbæk med som ekstra gæst. Derfra har vi kun gode minder. Det var også det år der var en udstilling på Charlottenborg med titlen "Kunstnere for fred", her deltog en del Multere. Senere var vi inviteret af MOF (Marxistisk Oplysnings Forbund) til en kulturuge om arbejderkunst, her kom vi atter i fornemt selskab med bl.a. Victor Brocdorff, Tove Hummel, Palle From, Per

Baagøe, Hans Scherfig og scenografen Allan Fridericia og mange flere. Og så holdt Mult et seminar i nord Sjælland på 14 dage, meget blev diskuteret og mange planer lagt, det hele udmundede i et fælles maleri og en del Serigrafi, som stadig eksisterer.

I 1984 var Mults faste stamme: Kaare Djuraas, Alfred H. Lilliendahl, Carsten Rütting Schweitz, Jan Kiowsky, Lasse Drejer Nielsen, Tommy Willumsen, Lasse Mortensen, Elisabeth Tyler, Per Burmand og Eskil Hauchrog. Gæsterne i år blev den chilenske maler Cesar Olhagaray, Keld Bech Christensen, John Dyhrberg og den svenske maler Bernt Jonasson. Men først var der generalforsamling der blev holdt på en ødegård i Hallandsåsen - Sverige. I tre biler fyldt op med øl, mad og Multere drog vi nordpå. Her mødte vi vores svenske gæst i hvis Atelier, øl og mad hurtigt fik ben at gå på, og det samme gjaldt værtens svenske hængemuleøl. Trods fest og glæde blev mange beslutninger taget, også det med de ovenstående gæster. I det år skulle Alfred H. Lilliendahl også fejres, han fyldte 75, hvilket også vores katalog bar præg af. Ikke som nogen overraskelse var Land og Folk først på pletten, men også Virtus Schade fra Weekend Avisen satte sine fingeraftryk. Så havde vi Koncert med Per Bokelund og Klaus Jerndorff, samt barokmusik med "Fuxbanden" Vi blev inviteret til Ringsted kunstforening med flot omtale og besøg, måske er det rigtigt, som før nævnt, at vi hører til i provinsen.

1985 var det Tommy Willumsens tur til at runde, han blev 60 år, så nu var det ham, der prægede kataloget. Som gæster inviterede vi Frede Malmros, Edith Møller Jensen, igen Jørgen Buch og Bernt Jonasson fra Sverige, underholdningen var de samme som året før. Det er næsten pinligt igen at nævne Land og Folk, men da de var de eneste på nær et par små notister i lokal aviser, er man næsten nødt til det.

Vi fik et par udmeldelser i 1986. Elisabeth Tyler rejste til Finland og Kaare Djuraas var begyndt at skrive børnebøger og så sig derfor ikke istand til at tage sig af begge dele. Jeff Ibbo kommer tilbage og sætter igen sit præg på gruppen, Keld Bech Christensen og John Dyhrberg bliver faste medlemmer. Gæsterne i år blev grafikeren Anders

Lilliensøe, billedhugger Poul Frederiksen, Grafiker Ken Denning, og igen billedhugger Edith Møller Jensen og maleren Bernt Jonasson fra Sverige. Og som noget helt nyt, vi fik en pressesekretær, kunsthistorikeren Lis Bruselius, der skulle tage sig af vores skriverier m.m. På den musikalske side havde vi ud over Per Bokelund og Klaus Jerndorff, Pianisten Charlotte Wested. Lasse Drejer Nielsen flyttede til Frankrig, det ønskedes han al held og lykke med, men han forblev dog stadig i Mult. Per Burmand's pludselige død berørte os alle, vi måtte sige farvel, ikke kun til en fremragende kunstner, men også til en forkæmper for kunstnernes rettigheder, og en dejlig kammerat. Hans ting prægede en stor del af udstillingen i år.

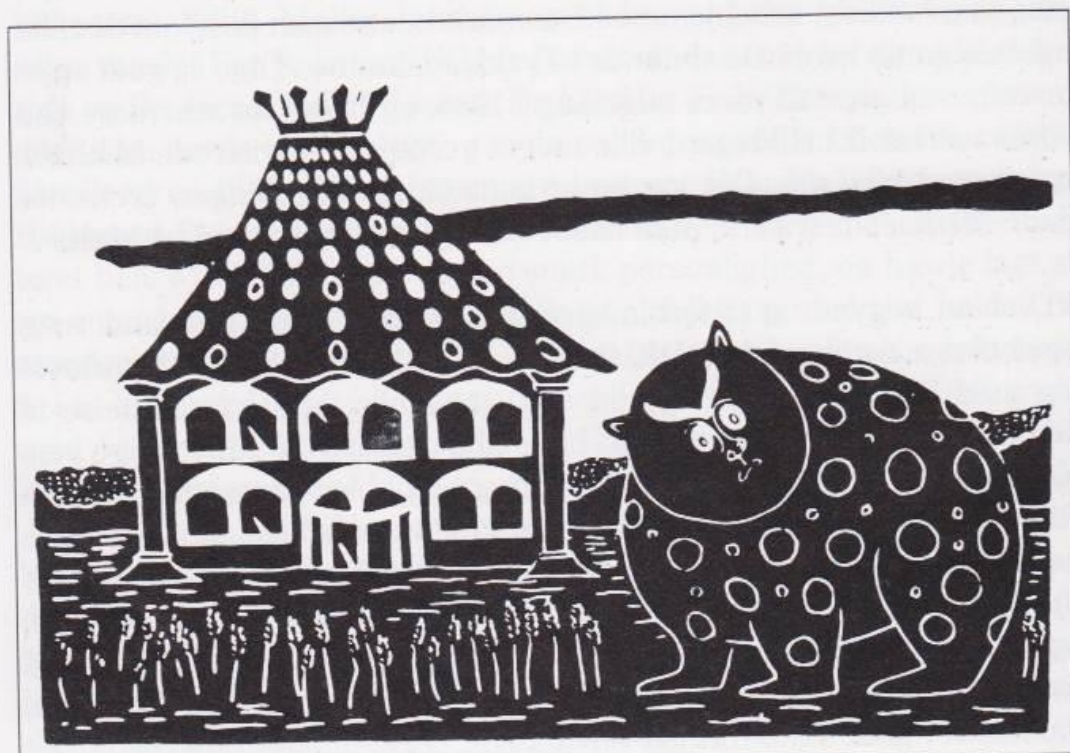
Hver gang der bliver skrevet om Mult, går man altid ud fra 1972, men det er altså i 1971 grundstenen blev lagt, så i 1987 havde vi ikke som skrevet står 15 års men 16 års jubilæum, men hvad gør et år fra eller til, før vi bliver 25? Gæsterne til denne 16ende udstilling er igen Anders Lilliensøe, Edith Møller Jensen, og endnu engang Flemming Born. Atter var det Per Bokelund, Klaus Jerndorff der stod for den klassiske side og Dr. Jazz Band for Jazzen. Da Land og Folk ikke nåede at skrive, eller ikke havde plads i 1986, gav de os til gengæld en hel side i 1987. Så gik turen til Tyskland, nærmere bestemt "Norden", hvor maleren Hildegard Peters der var kunstnerisk konsulent for amtet, havde inviteret hele Mult. Hildegard var en stærk personlighed, og havde lagt al sin energi i at få gang i det kulturelle i området, og med stor held. Tre mand, Carsten Rütting Schweitz, Anders Lilliensøe og Jan Kiowsky kørte i to biler med Mult i bagagerummet og på taget. Vi havde lidt vrøvl med den tyske told, muligvis lignede vi hasch smuglere, eller hvad ved jeg, men undersøges skulle vi, og det meget effektivt, men da de til deres store ærgelse ikke fandt noget smuglergods, lod de os slippe forbi. Dagen efter ankom Lis Bruselius, hun skulle skrive til L & F. De fire dage vi tilbragte hos Hildegard Peters og hendes amerikansk fødte kunstmaler mand Michael Francis Podulke, var noget af en oplevelse. Deres hus var et stort atelier fra køkken til soveværelser, man vidste aldrig om man næste morgen vågnede op, og havde været model til enten Hildegard eller Michael. Vi fandt også ud af at Michael havde ryge forbud, men først den sidste dag. Da havde han også bummet det

meste af en karton cigaretter, som han røg på toilettet (for åbne vinduer) eller steder hvor Hildegard ikke var i nærheden. Det virkede lidt mærkeligt på os, da han jo ikke manglede penge, og derfor selv kunne købe sin tobak. Men da vi sidste dag fik historien forstod vi det bedre. Michael havde dårligt hjerte, derfor var Hildegard gået rundt til samtlige i byen der handlede med tobak, og havde forbudt dem at sælge til hendes mand, og det samme til andre de havde omgang med. Og da hun var den personlighed hun var, turde de ikke andet end efterkomme hendes ordre. Så skulle Michael skaffe sig røg, blev det gennem uvidende personer som os. Hildegard Peters foreslog, at vi på ferniseringen skulle fortælle gæsterne lidt om Mults historie, og udspurgte os derfor aftenen før, om hvad vi havde tænkt os? Da hun hørte historien fra Polen om "Kejserens nye Klæder", så hun lidt tvivlende ud, men vi overbeviste hende om rigtigheden. Vi besluttede derfor at den del af Mults historie var værd at fortælle, men hvornår er et godt eventyr ikke værd at genfortælle? Det blev en vellykket fernisering, og i hele taget en god udstilling, selv hjemme i Danmark kunne man læse om den, du må selv gætte hvor? Da vi nu var i Tyskland, kunne vi lige så godt se os om efter en gæst til vores udstilling i 1988, og hvem var nærmere end vores værtsfolk? Hildegard ville meget gerne at vi inviterede Michael, og derved blev det. Det var en af hans sidste udstillinger, året efter døde Michael desværre, men nåede heldigvis at være med på Mult.

Vi var nu begyndt at få forbindelse til ikke alene Vest Tyskland, men også til den østlige del - DDR. Carsten Rütting Schweitz havde forlovet sig med Barbara Ohl fra Berlin (øst), hun blev Mults forbindelse til DDR kunstnere, der viste sig at blive til frugtbare og udbytterige venskaber, der stadig varer ved. Frk. Barbara Ohl blev senere fru Barbara Rütting Schweitz. Da vi til udstillingen i 1988 havde besluttet at invitere en kunstner fra et socialistisk land, faldt valget på fotografen Sabine Voerster fra Berlin (øst). De to følgende år udstillede Sabine på Mult, og begge gange blev hun optaget på KE, og havde en udstilling på Brandts klædefabrik i Odense, tre ting der gav hendes kunstneriske karriere et godt skub fremad selv i DDR. Også til Norge havde vi fået kontakt, herfra kom grafikeren og maleren Roald Tellnes, så udstillingen i Helligåndshuset 1988 havde et helt internationalt tilsnit, Norsk

maler, DDR fotograf, og en tysk-amerikansk maler. Andre gæster det år var, keramikeren Mette Hedegaard, billedhugger Ole Bunton, og igen grafikeren Anders Lilliensøe. Keld Bech Christensen, Jeff Ibbo og Edith Møller Jensen var nu medlemmer af gruppen. Musikken var atter Per Bokelund og Klaus Jerndorff, i år sammen med sangerinden Ninna Dawson, hvis smukke stemme fyldte godt i Helligåndshuset. Sidste Søndag spillede Christine Skaus Jazz kvartet.

Senere det år fik vi et brev fra Staatlicher Kunsthandel i DDR "Galerie Unter den Linden", en forbindelse Barbara Ohl havde skaffet os, og omhandlede en mulighed for en udstilling i Berlin. Det blev til et års forhandlinger, men med en lykkelig afslutning.

I 1989 var det Carsten Rütting Schweitz tur til at blive fejret med 60 års dagen, det blev gjort med bravur på Skomar'kroen Østerbrogade (nu nedlagt), til tonerne af Mads Hansen's Jazz kvartet. Året startede i Aalborg Kunstpavillon, her var nye gæster med, da Sabine Voerster og Michael Francis Podulke begge var rejst hjem, inviterede vi Ulrich Rössing, Ken Denning og Johan Knøss. Som sidste gang blev vi godt modtaget i det jyske, og solgte atter. Det at sælge på ferniseringen kan være farligt, især hvis man får pengene udbetalt kontant, og når så Kunstskolen der lå i samme bygning fejrer 10 års fødselsdag, hvortil vi var inviteret. Nu er det at sælge altid rart, det gir følelsen af, at der i det mindste er en, der kan lide det man laver, desuden føler man sig økonomisk ovenpå (et stykke tid). Heldigvis var køberen så klog kun at udbetale halvdelen den aften, og resten ved afhentningen, ellers havde der ikke været meget med hjem. Aalborg er en farlig, men dejlig by. Forhandlingerne med Berlin fortsatte, Carsten Rütting Schweitz havde det år fast rutefart mellem København og Berlin, men ikke kun på grund af en eventuel udstilling dernede, der var også andet der trak. Sideløbende havde Mult forhandlinger om en udstilling i Frankrig, med Lasse Drejer Nielsen som mellemmand. Han havde bosat sig i Thionville, hvor et af Frankrigs mest kendte udstillingssteder "Centre Culturel Jacques Brel" var beliggende. Det blev et noget forvirrende og anstrengende, men interessant år for Multerne. Aalborg var vel overslået, udstillingen i Berlin fastsat til August, Helligåndshuset i September og "Centre Culturel Jaques Brel" Oktober. Aftalen med Berlin var, at de hentede udstillingen i København og leverede den tilbage igen, sørgede for forsikring, afholdt fernisering med musik, stod for ophængning og nedtagning, passede udstillingen i hele perioden, og sidst men ikke mindst, det hele kostede ikke Mult en krone. Nu skal tilføjes, at i DDR tiden var kunstnere højt respekteret og man gjorde

meget for dem, ikke noget vi er forvente med her. Nu kom vores venskab med DDR kunstnerne os tilgode, vi boede nemlig hos dem under vores ophold dernede. Det var ikke kun det offentlige der gjorde noget for kunsten, også befolkningen viste stor interesse, og så havde de penge, som de med glæde investerede i kunst. Det blev Mults rekord hvad salg angår, 27,000 mark (DDR), og da marken stod i fire kroner, følte vi os helt ovenpå. Nu kunne DDR-marken kun bruges i landet, men mangt og meget kunne købes, bl. a. kunstnerartikler til helt andre priser end her, så brugt skulle de nok blive, om ikke andet så til ferier i DDR. Men det går ikke altid som præsten prædiker, der kom noget i vejen, eller snarere det modsatte, muren blev revet ned, til glæde for nogen og sorg for andre. Ganske vist gik det ikke lige straks op for alle hvad denne nedrivning ville medføre, men hen ad vejen fandt kunstnere og med dem andre ud af, at det ikke var til deres fordel alt sammen.

Vi var fem Multere Jeff Ibbo, Ole Bunton, Jan Kiowsky, Roald Tellnes, og Carsten Rütting Schweitz, der tog med toget til Berlin for at repræsentere Mult på ferniseringen. Som før nævnt boede vi hos kunstnere, bl.a. hos Sabine Voerster og hendes nabo maleren Frank Gottsmann, der begge var i besiddelse af store rummelige lejligheder, så plads manglede vi ikke, heller ikke beværtningen kunne der klages over, men vi vidste alle, at det ville blive svært at gøre gengæld. Ud over at sørge for, at vi befandt os godt, havde de også arrangeret møder med andre Berliner kunstnere, hos hvem vi havde nogle drabelige diskussioner til langt ud på nätterne. Her kom Barbara Ohl, som var blevet til Barbara Rütting Schweitz, os atter til hjælp, nu som oversætter, da de fleste af os ikke var for stive udi det tyske. DDR kunstnerne mente at vi fra vesten måtte have det som blommen i et æg, med vores rejsefrihed og økonomi, D-mark, \$. og kroner, muligheder de følte sig afskåret fra. Men som diskussionen skred frem, gik det op for dem (hvad de i starten troede var løgn), at de fordele de havde, langt oversteg vores rejsefrihed og muligheder til at veksle valuta. De fleste danske kunstnere sad i et hjørne af deres lejligheder der næppe kunne betragtes som atelier. De måtte også selv betale for udstillinger, rejser, tryksager, og hvad der ellers hørte til udstillingsvirksomhed, og skulle man udstille i et Galleri. gialdt de samme vilkår, hvor man desuden skulle af med store

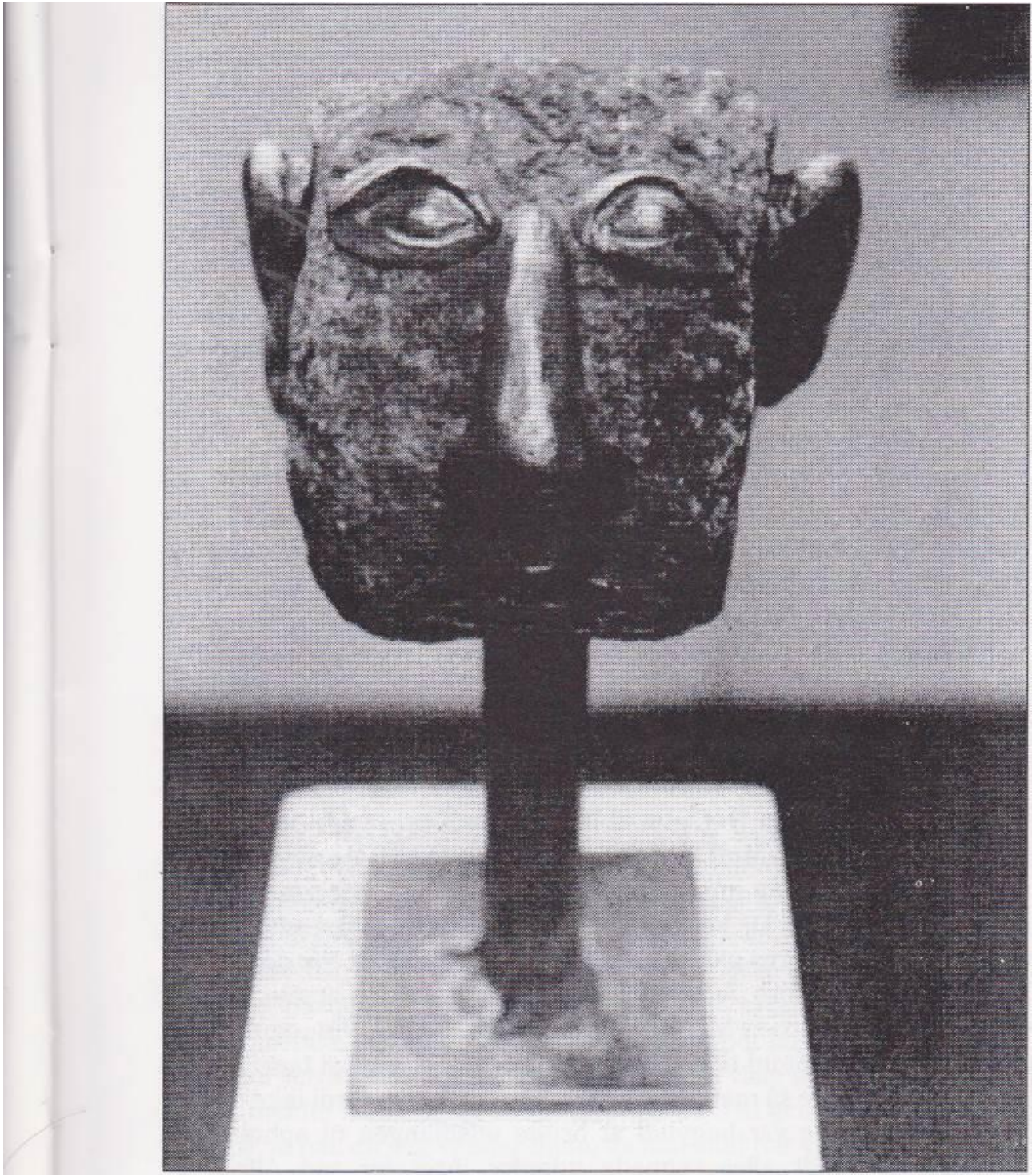
procenter til Galleriet, alt dette var også en af grundene til, at der lavedes så mange sammenslutninger i Danmark. Da de så hørte, at ca. 95% af danske billedkunstnere måtte arbejde ved siden af, troede de ikke deres egne ører. De sad nemlig allesammen i store billige lejligheder, var i besiddelse af Atelier, flere med sommer residens og bil, og betalte aldrig en øre for at udstille, selv ikke i andre socialistiske lande. Så for bl.a. kunstnerne i DDR, kom der noget i vejen da muren faldt, det samme gjalt for Multerne. Den for os svimlende sum af 27.000 mark (DDR), blev pludselig reduceret til 1/3 del da D-marken blev indført, vi fik kun 9000,- DM, som vi selvfølgelig kunne rejse for, også udenfor DDR. Vores kollegaer dernede kunne nu besøge os i Danmark, men de måtte først finde sig et arbejde eller andet der kunne give nok, så de havde råd til billetten. Sådan skifter tiderne, nogle har gode forhold, andre dårlige, og pludselig er alle lige dårligt stillede, det havde selvfølgelig været bedre omvendt. Så selv om det ikke helt sluttede som man kunne ønske sig, var det en oplevelse for livet. Medens udstillingen i Berlin stadig stod på, var Mult i Helligåndshuset, København. Her var gæsterne Poul Frederiksen, Inge Degn Johansson, Ulrich Rössing og Niels Knøss. Det var også det år Alfred H. Lilliendahl fyldte 80 år, med samme kraft og saft i sine malerier som for tredive år siden, og selvfølgelig blev det også ham der prægede kataloget. I år var det ud over Land og Folk også Dagbladet Information der fik pennen frem, det skal i da ha tak for, selv om vi nok gik lidt forbi hinanden vedrørende sagen om kunstnergruppen "Syntese", der fik malerier beslaglagt på deres Charlottenborg udstilling af fogeden, noget vi som billedkunstnere absolut ikke kan acceptere, men lad det nu hvile, "Syntese" vandt retssagen og det var det vigtigste.

I mellemtiden havde Lasse Drejer Nielsen fået en aftale istand med "Centre Culturel Jaques Brel" i Frankrig. Hele Mult med gæster, skulle når vi lukkede i Helligåndshuset til Thionvill direkte. Nu var gode råd dyre, vi skulle nemlig selv trykke plakat, arbejdsfortegnelse og skaffe transport mulighed. Plakaten og arbejdsfortegnelser klarede vores trykker i en håndevending, han havde stadig pladen fra Helligåndshuset liggende, og mod et maleri brugte han en nat på at trykke 100 plakater og 1000 arbejdsfortegnelser, for dagen efter at sen

de dem direkte til Frankrig. Nu var der kun transporten tilbage, bilen som vi før havde lånt af udenrigsministeriet var selvfølgelig optaget, men her kom en af Jan Kiowsky's venner os til hjælp. Han havde et lille værtshus i Nygade 10 i Næstved, og mente godt han kunne tage et par dage fri, og i sin kassevogn køre udstillingen til Frankrig, hans navn er forøvrigt Kaj Kähler. Så alt klappede, hvad er det man siger "heldet følger de tossede". At nævne alt det der stod om Mult dernede, både under og efter udstillingen vil nok virke lidt for pralende, når man ser det i forhold hvad der ellers er skrevet om os i det hjemlige (pånær i provinsen), men vi er da glade for, at der trods alt, er nogen der værdsætter vores arbejde. Det eneste skår i glæden var at Kaj Kähler og hans ven der var taget med, begge mistede deres tegnebøger, da de en nat skulle på "sightseeng", men de kom dog hjem med bukserne på.

Det var i det hele taget et begivenhedsrigt og værdifuldt år for Mult, som ville blive svært at leve op til fremover. 1990 blev en del af Multerne medlem af Grafisk værksted i Næstved, hvor Jan Kiowsky var blevet leder. det gav os mulighed for at lave en del grafik og akvatinte, som blev brugt til en grafisk mappe der solgtes på vores udstillinger, og brugt som gaver til gruppens passive medlemmer. Men udover det, deltog vi også i de udstillinger værkstedet arrangerede. Men nu gjaldt det udstillingen i Helligåndshuset, hvor Hans Lembrecht Madsen, Henning Visholm og Lars Ahlstrand var gæster. Økonomisk var det et sløjt år, så vi måtte bruge samme plakat og forside på kataloget som i 89. men alle var enige om at Mette Hedegaards oplæg fra sidste år var så godt, at ingen skade var sket. Det var sidste gang vores tro følgesvend Land og Folk fortalte om alt det gode i Mult, få måneder efter måtte man lukke trykkeriet, murens fald havde taget for meget på kræfterne, og forvirringen blandt bladets støtter var total. Så nu var det spændende og se om der var andre til at overtage, her mener vi selvfølgelig, at omtale Mult. Efter Helligåndshuset gik turen til Næstved, hvor vi udstillede i SG Sørensens bygning.

Mults ferniseringer har altid haft et godt ry i folkemunde, både da vi udstillede på Charlottenborg og nu i Helligåndshuset, vi har hørt mange tilfredse rygter om vores udstillinger, specielt i provinsen og udlan-

det, og havde vi haft lidt mere pressetække i København, var det måske nået lidt længere ud, end til vores faste skare. Desværre har pressen en stor magt, når det drejer sig om at få kunstforeninger, samlere og andre kunstinteresserede til at komme til en udstilling, så hvis de forbigår en i tavshed, er der jo kun dem vi selv henvender os til der ved besked om vores eksistens. Også pressens indflydelse på god og dårlig kunst er alt for stor, for hyem kan vel være bedre til at bedømme kunst, end kunstnerne selv? Det bliver en stor dag, hvor folk ser på kunst med egne øjne, og ikke gennem pressens farvede brilleglas.

Mults norske medlem Roald Tellnes var igang med at skaffe os til det norske, det kom til at foregå i Haugesund "Karmøy kulturhus", i en større kulturel sammenhæng, juni 1991, og senere samme år i Galleri "Haugesund". Her var vi heldige med at få Udenrigsministeriets vogn stillet til rådighed, hvilket sparede os for en masse omkostninger, ganske vist kørte vi selv, men med overfart og benzin betalt. Har man ikke før taget turen til Norge med båd, og oplevet en tidlig morgenstund i Oslo fjorden kan det anbefales, for slet ikke at tale om turen over Telemarken, som er noget helt for sig. Udstillingen i Helligåndshuset var to gamle kendinge med, Poul Frederiksen, Sabine Voerster (Berlin), og som ny Karla Sachse også fra Berlin. Karla Sachse kom med kæmpe collager lavet af markuleret papir fra Stasi's arkiver (sikkerhedspolitiet i DDR), ganske vist var det ikke til at læse, men symbolet var helt tydeligt. Det kom til lidt splid mellem hende og ophængningsudvalget, som i Mult altid har det afgørende ord. De ønskede dem hængt op i luften, hvor hun absolut ville have dem på væggen eller i det mindste i øjenhøjde. De kom op i luften til alles tilfredshed også Karlas. Da vi ikke havde vores gamle fælles Land og Folk mere, var der kun en lille notits i Østerbro Avis, men det var nok fordi Carsten Rütting Schweitz er østerbroer. Men hvad vi overlevede også 1991, og dem der besøgte os var fuldt ud tilfredse, selv om vi var begyndt at tage 10,- kr i entre. Det var ikke så meget for pengenes skyld, men fordi ikke særligt kunsinteresserede var begyndt at bruge udstillingen til opholdsrum når det var koldt eller regnede udenfor. Året før sad Alfred H. Lilliendahl en eftermiddag og passede udstillingen alene, da nogle fyre kom ind og gik op på toilettet, hvor de smadrede en toiletkumme og en

håndvask, heldigvis var der en forsikring der dækkede skaden, og op til flere gange satte folk sig med deres øller og troede det var en varmerstue, det holdt selvfølgelig mange ude, derfor besluttede vi at tage entre fremover, og det hjalp.

Da vi flere gange havde haft succes i Aalborg Kunstpavillon, besluttede vi at søge igen, til alt held var der en åbning i Februar 1992. Gæster til Aalborg blev Sabine Voerster, der efterhånden var mere medlem, nu da hun var vores faste forbindelse i Tyskland efter at Barbara Rütting Schweitz var flyttet til Danmark, desuden Tue Nørgaard, Lene Noer, den tyske grafiker og maler Caroline Kober, og atter Poul Frederiksen, der ligesom Sabine mere blev betragtet som medlem. Som sædvanlig blev det en god udstilling, selv om vi under ophængningen var lidt nervøse for, at der var for mange med i forhold til pladsen, men det viste sig ikke at være tilfældet. Både fra publikum og presse var der roser, og det luner trods alt. Tilbage i det københavnske var det udstillingen i Helligåndshuset, vi skulle igang med. Her viste sig en ny forbundsfælle ud i det skrivende, efter Land og Folk's afgang ved døden. Dagbladet Arbejderen havde også kultursider, og var meget interesseret i at udbringe så meget som muligt i så henseende. Det blev til hele to store artikler om os, en stor foromtale, og en ikke mindre under selve udstillingen.

Som gæster i Helligåndshuset, endnu engang Sabine Voerster og Poul Frederiksen, men også Lene Noer og Caroline Kober fulgte med til hovedstaden, derudover Søren Knudtzon. Lasse Drejer Nielsen, der jo var flyttet til Frankrig og dernede kæmpede for at overleve økonomisk, det var åbenbart ikke kun i Danmark det var svært at leve som billedkunstner, havde søgt orlov, da han ikke havde overskud til at male for tiden, i alletilfælde ikke noget han mente var godt nok til at udstille. Det blev ham selvfølgelig bevilliget. Da det senere viste sig, at det ikke blev bedre, meldte han sig i 1994 desværre ud af gruppen. Men vi kan håbe på, at han en dag vender hjem, da han altid har været et godt aktiv for Mult. De musikalske indslag i år var, "Vitalist duoen" med Per Bokelund og Mogens Holck, samt Mads Hansens Jazz Trio. Vi var nu begyndt at lave rundvisning på søndage, for at fortælle publikum lidt

om udstillerne, her var vores pressesekretær selvskreven. Det viste sig at være en god ide, folk var meget interesseret i at få indblik i kunsternes arbejdere og liv. De forbindelser vi havde skaffet os i Tyskland viste sig at være gode, ikke kun for Mult som helhed, men også for de enkelte medlemmer og gæster, hvoraf flere blev inviteret til at lave separate udstillinger dernede.

Efterhånden var medlemmerne i Mult rystet godt sammen, og flere venskaber opstod, men det var ikke ensbetydende med at møderne gik stille af, det være sig når der skulle vælges gæster, eller faste medlemmer, men også de steder vi skulle udstille kunne sætte sindene i kog. Nu gives der ikke mange muligheder i København, hvis man ser bort fra Gallerierne, hvor der iøvrigt ikke ville være plads til hele gruppen, og da det var meningen at holde mindst en udstilling om året i København, var Helligåndshuset det mest nærliggende, beliggenheden var som sagt god, midt i byens hjerte, og det med at få publikum til at komme skabte ingen problemer, men pressen, kunstforeninger, og den mere købedygtige skare udeblev. Stedet var ikke fint nok for feinsmækkerne. En af grundene kan være de forskellige sammenblandinger af aktiviteter i huset, julemesse, bogudsalg, møbeludstillinger, amatørudstillinger, og så tre til fire gange årligt kunstudstillinger. Da man jo ikke har et kunsternes hus i hovedstaden, som fx. Aalborg, Århus, Odense, Helsingør m.fl. besluttede en del kunstnere deriblandt Multerne, at gøre et forsøg, på at få oprettet et sadant i København. Der blev forhandlet med både Over og Kulturborgmestre, det endte med en lille mulighed i "Huset" Rådhusstræde. Men på grund af stadige udskiftninger blandt både under og over personale derinde, endte det hele i forvirring om, hvem der skulle bestemme, og hvilke udstillinger der skulle være. Vi fik trods genvordigheder et par få men gode arrangementer stablet på benene. Næstved's grafiske værksted havde en grafik udstilling, Gruppen Candy Floss, en enkelt separat udstilling samt 15 tyske malere, grafikere og billedhuggere, og udstillingen "Møde for Telefoner" med Poul Frederiksen, Carsten Rütting Schweitz, Karin Nørgaard og Klaus Castenskjold Larsen. Den tyske udstilling blev noget problematisk. Da det var en udveksling med danske kunstnere, som var inviteret til Berlin med alt betalt, måtte vi prøve at gøre

Eskil Hauchrog, Litografi, 1991

Alfred H. Lilliendahl, Maleri olie, 1976

det samme her. Selv om det ikke er dansk praksis at støtte økonomisk, når det drejer sig om invitationer af udenlandske kunstnere, medmindre de har et verdensnavn, søgte vi alligevel forskellige fonde men uden resultat. Her kom Billedkunstnernes Forbund os til hjælp, med et mindre beløb, lige nok til at betale det mest nødvendige. Men hvad ingen havde forudset var, at alle 15 kunstnere samt to chauffører ankom til København. Så nu var gode råd dyre, hvor fanden skaffede vi dem kost og logi? Ingen af dem var i besiddelse af de store formuer, i alle tilfælde ikke nok til hotel eller pension. Her var det så Mults medlemmer trådte til, så alle blev privat indkvarteret til stor glæde for samtlige. Udstillingen gik godt og havde så fine gæster som Kulturborgmester Tom Ahlberg der holdt åbningstalen, salget må ikke have været særligt stort, for ingen husker noget om det. Da lykken som bekendt ikke varer evigt, var glæden over at få stillet "Huset" til rådighed kun kort, i 1995 skulle stedet bruges til andre aktiviteter, hvad vides ikke, og selv om der sikkert ville være plads til en fast udstilling, var det kun Biografen, teater og Restaurenten der fik lov til at blive, men sådan er der jo så meget mellem himmel og jord, man ikke forstår.

I 1993 arrangerede Mariane Høm en udstilling hun kaldte "Stafet", i Kulturhuset på Nikolaj Plads i København, som hun på daværende tidspunkt var leder af. Udstillingens idé var at billedkunstnere nu tager stafetten op fra musikkerne, og bruger deres talent i forbindelse med et stykke konkret humanitært arbejde, nemlig at rejse penge til de krigsramte børn i det tidligere Jugoslavien. Her deltog Mult i samarbejde med "Kunstnere for Fred", som de fleste Multere iøvrigt er medlem af. Det blev en flot udstilling, det var nu ikke kun medlemmer af de to nævnte sammenslutninger der deltog, også mange andre billedkunstnere fra både ind og udland var involveret. Det endte med en Auktion, hvor alle pengene gik ubeskåret til formålet.

Nu vi er ved Kulturhuset på Nikolaj Plads, kan det undre en, at det kun måtte bestå som kulturcenter så kort? Lokalerne var smukke og velegnede, stedet perfekt, og kommunen havde postet ikke så få penge i restaureringen, men sådan skulle det altså ikke gå.

Atter kom vores tyske venner os til hjælp, vi blev inviteret til at udstille i Berlin nærmere betegnet "Köpenick", her ville man gerne se os i deres kunstbygning "Alter Markt" og på Rådhuset. Med gæster, bestod Mult denne gang af, Carsten Rütting Schweitz, Tommy Willumsen, Jan Kiowsky, Aage Leif Nielsen, Ole Bunton, Jeff Ibbo, Eskil Hauchr og, Mette Hedegaard, Roald J. Tellnes, Lasse Mortensen, Poul Frederiksen, Sune Smith, Carin Larsen, Anette Ørom, Søren Knudtzon, og Sabine Voerster. Tidspunktet var ikke det allerbedste, da vi også skulle udstille i Helligåndshuset med kun 14 dages mellemrum. Carsten Rütting Schweitz, Jan Kiowsky og Ole Bunton blev udset til at drage afsted. Udenrigsministeriets vogn eksisterede ikke mere, men Billedkunstner Forbundet havde selv anskaffet en, men her var der ingen gratis benzin og færgeoverfart, kun bussen stod til rådighed, det var selvfølgelig også en stor hjælp. I Köbenick (Berlin) blev vi modtaget med åbne arme, og en lejlighed blev stillet til vores rådighed, under hele opholdet. Ferniseringen blev afholdt med musik og feststemning, desuden blev vi begavet med flere flasker, så festen stoppede ikke lige med det samme. Det blev til tre hektiske dage, med den ene invitation efter den anden, op til flere om dagen, så der blev skabt mange kontakter, blandt andet med professor Dieter Goltsche, hos hvem vi var inviteret til frokost på selve ferniseringsdagen, havde hans kone ikke været så forudseende at lægge os i seng et par timer, så vi kunne være udhvilede til festlighederne om aftenen, var det nok blevet uden os.

Tilbage til København, hvor der var travlhed med udstillingen i Helligåndshuset, de samme der var med i Berlin deltog på nær Sabine Voerster der skulle udstille i Polen, og derfor ikke havde nok nye arbejdere til begge steder. Musikken med Per Bokelund i år som solist, og Mads Hansens Trio, Mads Hansen havde denne gang sangerinden

“Søs” Brinck med, hvilket bestemt ikke gjorde det mindre spændende. Som sædvanlig manglede vi pressens bevågenhed, på nær Dagbladet Arbejderen, der til gengæld syntes det var en flot og præcis udstilling.

Et mindre galleri i Tyskland (Galleri Bernau) Berlin, havde i 1994 fået øje på Mult, men da pladsen var begrænset, kunne kun tre af os samt en gæst udstille der. Gæsten blev Lisbeth Lorenzen, de tre andre var, Jan Kiowsky, Carsten Rütting Schweitz og fra Tyskland Sabine Voerster. Lederen af Galleriet var den altid nærværende Dr. Gunda Ihlow. Det blev en dejlig oplevelse for alle fem, da Barbara Rütting Schweitz var med som vores tolk og støtte. Turen til Berlin er lang nok, men når man så ydermere må køre tre gange rundt om den kæmpe by for at finde indfaldsvejen til Bernau, føltes den dobbelt så lang, men det var bestemt besværet værd.

Vi blev som sædvanlig i Tyskland modtaget, som var vi noget helt specielt, men sådan er man dernede, i alle tilfælde i den østlige del, (det gamle DDR) hvor kunstnere stadig bliver betragtet som noget særligt. Galleriet lå i en gammel ny restaureret bygning som “tilhørte” Amtet indtil videre, men ingen vidste hvor længe, da der muligvis ville dukke en vesttysker op og kræve ejendomsretten, en af de mærkelige love der blev indført ved de to tyske landes sammenlægning. Den ene dag var du ejer af et hus, som du gennem to generationer havde beboet, den næste banker en fremmed på din dør og gør krav på ejendomsretten, og du må flytte, uden erstatning for alt det arbejde du har lagt i, ubegribeligt ikke?. Men vi blev indkvarteret hos Dr. Gunda Ihlow og hendes mand billedhuggeren Lutz Gaedicke, der boede i et dejligt hus, hvori Lutz også havde sit atelier. Huset havde tilhørt Gundas familie også før DDR blev en selvstændig stat efter anden verdenskrig, så de var i det mindste sikre på en bolig fremover. Der var rigelig med plads til os alle. På ferniseringensdagen mødte flere hundrede op, deriblandt mange kunstnere, hvoraf flere var gamle bekendte fra vores andre udstillinger i Berlin og besøg dernede. Carsten Rütting Schweitz optrådte med sit trylleshows og en Trio spillede, til stor glæde for de fremmødte. Atter en af de gode oplevelser der samtidig giver en følelsen af, at det ikke er helt ved siden af, det man går og foretager sig. Det endte

Lasse Drejer Nielsen, Tegning, 1988

med et godt venskab mellem vores værtsfolk og os, og da Carsten den sommer havde været så heldig at vinde lodtrækningen om Billedkunstnernes hus på Fanø, var det meget nærliggende at han inviterede dem på besøg, da der er masser af plads, og Fanø er værd at vise frem. Vi tilbragte nogle dejlige dage sammen derovre, at det så samtidig var rigtig sommer i Danmark, satte kun prikken over iet.

Efter hjemkomsten til København, skulle vi holde Mult møde for at sætte de sidste ting på plads inden udstillingen i Helligåndshuset, og da vi umiddelbart efter skulle til Birkerød Rådhus, var der nok at se til.

Mennesket i centrum

af Tina Andersen

MULT har begået en flot og præcis udstilling om det splittede menneske

For kun en ti'er kan du opleve kunst på højt niveau i Helligåndshuset ved Strøget i København. Det er Kunstnersammenslutningen MULT, der fremviser værker i det flotte lokale.

Udstillingen byder på et farverigt udbud af keramik, malerier, tryk og skulpturer. De forskellige udtryk viser mennesket som splittede væsener i en tid, hvor penge og succes er i centrum, og mennesket bag er glemt og underordnet.

Især kvinden er taget under »kærlig« behandling af kunstnerne. Hun fremvises som en skabning skabt af underbevidstheden og ikke af denne verden. Kunstneren Eskil Hauchrog skiller sig ud med sine utroligt flotte og drømmeagtige Mikralitografier, der i naturalistisk stil og lys får vist menneskene som guder i sig selv.

Og Gud er heller ikke glemt – korset står massivt og altoverskyggende på udstillingen som en flot kontrast til det magtesløse menneske – hvordan man tolker det må være individuelt. Men flot er det når korset omdannes til et urokkeligt anker – måske ment som menneskets redning i al rodløshed, eller en byrde, der spærrer for nytænkning og solidaritet med sin for dømmelse?

Keramikeren Mette Hedegaard løsner de stærke tvetydige budskaber op med sit både følsomme og stærke brugskunst, hvor farven blå – frihedens farve – og paradoksalt nok har hun valgt at have urner med blandt sine værker.

Udstillingen kan varmt anbefales som et eftertænksomt modspil til de etablerede efterårsudstillinger.

Kunstnersammenslutningen MULTs udstilling kan ses frem til søndag den 31. oktober i Helligåndshuset på Strøget i København. Entré 10. kr.

Dagbladet
Arbejderen,
1993

Plakat og indbydelser skulle Roald Tellnes stå for, han havde en god forbindelse i Norge, der lovede at trykke dem for os. Gæsterne blev atter Sabine Voerster (Berlin), maleren Tine Meyer, Maleren Carin Larsen, og billedhuggeren Olaf Manske. Musikken stod Michael Harbo og Rune Lund Andersen, og som sædvanlig vores trofaste Per Bokelund med solo koncert. Det var den udstilling Mult har holdt i København med det største publikum, over 2000 besøgende. Det var også det år Alfred H. Lilliendahl forlod os, han havde fået et lovende tilbud, der senere viste sig at være en slags gennembrud for ham, men det var sandelig også på tide efter 60 år som maler, mange af hans tids kollegaer sad højt på strå, men en ting Alfred aldrig har været i besiddelse af er "spidse albuer", og det skal der ind imellem bruges i vores brance. Også Keld Bech Christensen rejste, og startede sammen med andre sammenslutningen "Maj 94".

Vi skulle som før nævnt udstille på Birkerød Rådhus. Nogle måneder før havde formanden for Birkerød kunstforening Birthe Rittig henvendt sig til os og forespurgt om vi var interesseret i at udstille i Birkerød, man ville afhente hele udstillingen den dag vi lukkede i Helligåndshuset, køre den til rådhuset, og hænge den op der, derudover ville man stå for ferniseringen, indbydelser og trykning af plakat, hjemtransport samt garantere salg, det var et tilbud vi ikke kunne afslå. Udstillingen i Helligåndshuset var som sagt en publikums succes, som sædvanlig med pæne ord i Dagbladet Arbejderen, og sandelig også 4-5 linier i Jyllandsposten.

Vi havde en meget morsom oplevelse en af de sidste dage. En engelsktalende herre kom ind på udstillingen og spurgte om han måtte se sig omkring? Det var der da ingen der kunne have noget imod. Efter en halv time kommer han hen og peger på en række akvareller og spørger "How much"? 3,200 kr. pr. styk, jamen det lyder da fornuftigt udbryder han. Hvis jeg nu betaler et depositum, og trækker samtidig 2000,- kr. op af lommen og lægger på bordet, vil I så være venlige at sende det til mig pr. efterkrav, når udstillingen er slut? Vi fik hans navn adresse, og telefon nummer, og han en kvittering på beløbet. Da han var gået, kom vi i tanke om, at vi ikke havde spurgt hvilket af de 8 akva-

Roald Tellnes, Collage, 1986

Poul Frederiksen, Bronze, 1991

reller det drejede sig om. Vi næde ham ude på strøget. Hvad nu? spurgte han. Ja, vi ville jo gerne vide hvilket af de 8 det drejede sig om? Han gloede på os som var vi tungnemme; alle otte svarede han og gik grinende videre. Det er jo sådanne små solstråle historier der er yderst sjældne.

Ustillingen i Birkerød gik også godt, her var pressen lidt mere positiv og skrev blandt andet, "Med Mult udstillingen, har foreningens bærende kræfter virkelig haft held med en udstilling, der beriger og vedkommer, fortsat venligst i samme gode skure". Så er det man tænker, findes der virkelig ingen i København der gider beskæftige sig med Mult? Der trods alt snart har eksisteret i 25 år. I 1994 havde flere af Multerne separat udstillinger, bl. a. hos galleri Marius og "Storestrøms kunstmuseum". Fire Multere Jeff Ibbo, Mette Hedegaard, Jan Kiowsky og Carsten Rütting Schweitz deltog i digtsamlingen "Billedsprog" sammen med 16 grafikere og digtere, med støtte fra Storestrøms Amt, en smuk bog kom der ud af samarbejdet. Selvfølgelig må vi ikke glemme vores faste støtte i baren på Mult's ferniseringer Lone Larsen, der i år har ti års jubilæum. En anden ting i 94 var, at et par fra Mult kørte en retssag mod Nordvest TV, om ophavsretten, som stationen havde overtrådt, de havde simpelthen brugt deres udstilling som scenografi uden at spørge, og det må man ikke. Så hjulpet af Billedkunstnernes Forbund, Copy-Dan og forbundets Advokat, vandt de sagen og fik erstatning, det tog 1 1/2 år, men til gengæld har den også skabt præcedens for lignende sager.

I 1995 blev Jan Kiowsky, Carsten Rütting Schweitz samt Lisbeth Lorenzen (gæst), inviteret som repræsentanter for MULT til Bad Doberan i Tyskland, hvor de udstillede i Galleri Pur-Pur, iøvrigt en fin udstilling, og et dejligt sted, som kan anbefales til andre. Også Lyngby kunstforening var blevet interesseret i Mult. De startede med at invitere Carsten Rütting Schweitz og senere på året Jeff Ibbo til at udstille på Cobraloftet ved Sophienholm, forhåbentlig følger flere efter. Stedet er ud over at være smukt, også et godt sted at udstille, og så er publikum meget kunstinteresserede. Mult møderne i 95, bar mest præg af nye gæster og 25 års jubilæet i 96. hvor vi selvfølgelig gerne ville gøre lidt

ekstra ud af det. Vi søgte som alle de andre år, Tipsmidlerne, Københavns kommunes kulturfond, og andre fonde, men desværre uden resultat. Nu kan det godt lyde som et surt opstød, når man nævner, som så smukt står skrevet, at dem der har, skal mere gives, men sådan forholder det sig i det virkelige liv. Da nu København skulle være "byen" samtidig med at vi fyldte 25 år og vi kunne sætte et stort program op, endda midt i byens hjerte, troede vi i vores naivitet at der ville være muligheder, hvis vi søgte lidt af kulturby 96 milliarden, men også her var alt udsolgt, til bl.a. de famøse Laser stråler ved Jyllands kyst, der forøvrigt skabte stor forargelse, og endte i en fuser. Når vi nu er ved opstødene, kan man slutte med at spørge om, hvorfor København der trods alt er landets hovedstad, ikke ligesom andre større byer er i besiddelse af et kunstnernes hus? Når man nu kan bruge 1 milliard på et år, kunne der vel nok være råd til at spendere nogle få millioner, på noget byen kunne være stolt af, og mange være glade for, måske de næste hundrede år. Kan du huske, hvem der var kulturby i 95-94-93 osv?

Udstillingen i Helligåndshuset blev i år beriget med, Kirsten Juvik, Inge Degn Johansson, Olaf Manske og den tyske maler Frank Gottsmann (Berlin). For underholdningen stod Per Bokelund (Violin) og Klaus Jerndorff (Flygel), samt trio'en Fairy Masque med Middelalder musik, gruppen bestod af Jens Bjarnø, Ole Jensen og Steen Johansen.

Dagbladet Arbeideren havde en flot anmeldelse, og andre steder blev vi da også nævnt. Der blev taget forskud på 25 året med en stor ferniseringsfest, den blev afholdt i selve udstillingen, og var en succes, næsten 100 gæster var tilstede, det vi havde været mest bange for, at noget skulle blive ødelagt blev gjort til skamme, alt var helt efter festen. Besøget var som de andre år flot, ca. 2000 så MULT. Da vi lukkede, hentede Birkerød kunstforening det tiloversblevne (næsten alt) til deres udstilling på Birkerød Rådhus i November måned. Her havde vi som sidste år vind i sejlene: God omtale, en flot udstilling, og gud hjælpe mig, også et godt salg. Må det blive en vane, at vi hvert år bliver inviteret til Birkerød efter udstillingen i Helligåndshuset.

Mette Hedegaard, Keramik, 1991

I Marts 96, udstillede vi i vores ynglingsby Aalborg, som sædvanlig Aalborg Kunstpavillon. Da man derovre også vidste at vi blev 25, spurgte de, om vi ikke kunne gøre lidt ekstra ud af udstillingen? Det blev besluttet at Carsten Rütting Schweitz skulle medbringe sit trylleshows, at der skulle læses digte op af de digtsamlinger udgivet af gamle og nuværende Multere, og selvfølgelig holdes en takke tale, det gik strygende, de mange fremmødte ferniserings gæster var fuldt tilfredse. Også pressen havde mange lovord tilovers, det blev til helt pæne anmeldelser. Udstillingen præsenterede sig flot, ikke mindst på grund af Inspektør og kunstmaler Van Quangs store hjælp. Også her håber vi på at blive geninviteret mange år frem i tiden

Mult - værd at se

Birkerød Kunstforenings udstilling 'Mult' i rådhus hallen er noget af det bedste, man har set på stedet længe. Den vedkommer og fylder.

Mogens Schmidt, byens kunstkender par excellence, er meget begejstret for udstillingen, der rummer værker fra

kunstnergruppen 'Mult's' 14 medlemmer, værker til priser, der svinger fra 650 kr. til 160.000 kroner!

Det samme er andre, mindre kyndige. Birkerød Kunstforenings bestyrelse med formand Birthe Rittig i spidsen udfører et stort og engageret arbejde for at vise kunsten i al sin bredde

og fylde for sine medlemmer (plus alle gratisterne, der dagligt passerer hallen).

Med 'Mult' udstillingen har foreningens bærende kræfter virkelig haft held med en udstilling, der beriger og vedkommer. Fortsæt venligst i samme, gode skure.

Der er grund til at glæde sig til foreningens snarlige jubilæumsudstilling.

Sabine Voerster, Foto, 1996

M
U
L
T

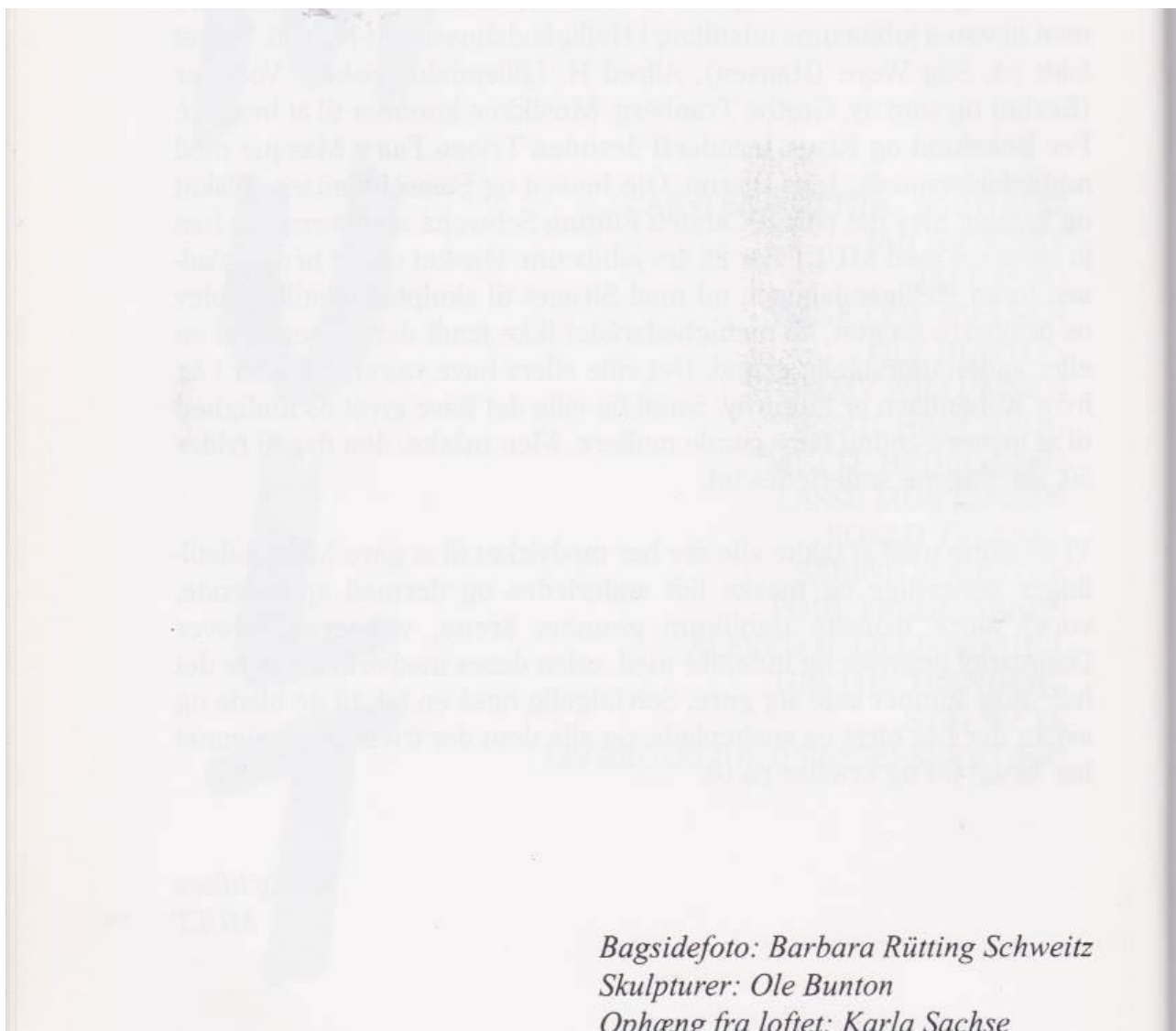
CARSTEN RÜTTING SCHWEITZ
JAN KIOWSKY
JEFF IBBO
AAGE LEIF NIELSEN
OLE BUNTON
TOMMY WILLUMSEN
ESKIL HAUCHROG
METTE HEDEGAARD
LASSE MORTENSEN
ROALD TELLNES
SABINE VOERSTER
POUL FREDERIKSEN
ALFRED H. LILLIENDAHL
GRETHE TRANBERG
STIG WEYE
LIS BRUSELIUS (PRESSESEKRETÆR)

25 ÅRS JUBILÆUM

På Mults generalforsamling blev det besluttet at invitere gamle Multere med til vores jubilæums udstilling i Helligåndshuset Okt-Nov 96. Valget faldt på, Stig Weye (Hansen), Alfred H. Lilliendahl, Sabine Voerster (Berlin) og som ny, Grethe Tranberg. Musikken kommer til at bestå af: Per Bokelund og Klaus Jerndorff desuden Trioen Fairy Masque med middelaldermusik, Jens Bjarnø, Ole Jensen og Steen Johansen. Plakat og katalog blev det pålagt Carsten Rütting Schweitz at udforme da han jo sammen med MULT har 25 års jubilæum. Ønsket om at bruge pladsen foran Helligåndshuset, ud mod Strøget til skulptur udstilling blev os desværre nægtet, da menighedsrådet ikke fandt det passende af en eller anden uforståelig grund. Det ville ellers have været flot, især i år, hvor København er kulturby. Samtidig ville det have givet os mulighed til at invitere endnu flere gamle multere. Men måske, den dag vi fylder 50, ser tingene anderledes ud.

Vi vil slutte med at takke alle der har medvirket til at gøre Mults udstillinger seværdige og måske lidt anderledes og dermed spændende, vores store trofaste publikum gennem årene, vennerne udover Danmarks grænser og indenfor med, uden deres medvirken havde det hele ikke kunnet lade sig gøre. Selvfølgelig også en tak til de blade og aviser der har ofret os spaltepads, og alle dem der frivilligt og ulønnet har brugt tid og kræfter på os.

kærlig hilsen
MULT

Bagsidefoto: Barbara Rütting Schweitz

Skulpturer: Ole Bunton

Ophæng fra loftet: Karla Sachse

MULTI

MULTI-udstilling i Helligåndshuset, 1991

